

כל בני המשפחה מגויסים לאספקת מים. הפרדס מרוחק מן הכפר, המשא כבד. הידרים, היוצאים עם כליהם, חוזרים בחניות ממושכות, כדי להינפש. כגיד שידים אחרים מוצצים סוכריות, יודעים כבר בני קוביבה, טעם הרעב והצמא, נושאים בדומיה את עוד הבאת המים הכבד מדי לידיהם הקטנות והחלושות.

משא מפרך

הבטן מצומקת, הצדעות בולטות. זהו רק אחד מעשרות הידרים חוזי דיזנטריה בכפר. הליכוד וחוסר המים יצרו תנאים מצויינים להתפשטות המחלות ואין כל אפשרות לטפל בחולים באופן ממש — כי רוב תושבי קוביבה גם לא שילמו את המס לקופת חולים, אינם יכולים לקבל כל טפול רפואי כמרפאה כל עיז לא ישלמו מיסיהם המפגרים.

הקרבת

שלמה גנאה הוא תימני בן 55. הוא מתאר את עצמו כפועל. אבל אין לו היכן לעבוד. הוא גר יחד עם משפחתו בחצי חדר ערבי: קירות של חימר מעובש, בלי חלונות, אפל, מחניק. כשהיו מים בברז הסמוך, אפשר היה לטבול. עכשיו מכוסה גופו של גנאה חבורות אדומות מגעילות, הזיעה זורמת על פניו עטורי הזקן הלבן, משאירה אחריה סימנים כאבק המכסה אותם.

„אפילו בתימן לא היה כך“, הוא מספר בהתפעלות מכאיבה. „אך אפשר לחיות בלי מים לטהר את הגוף ולרחוץ את הבגדים?“

בנו האחד מכוסה כולו נקודות אדמדמות, עינו השמאלית נפוחה. הבן השני, בן השנה וחצי, שוכב בפנים החדר. בעוד כמה ימים ידמה לאחיו הבכור.

וכל זה קורה במדינת ישראל, המדינה המתקדמת והנאורה, העתידה לשמש דוגמה לכל הארצות המפגרות של המרחב. כל זה קורה במדינה המתנאה כי בתוכה ישנם יותר רופאים על כל מאה תושבים מאשר בכל מקום אחר בעולם, מדינה שחבורות התעמולה שלה מציגות לשבח את קופות החולים המהוללים שלה, את שרותי הבריאות הנפלאים.

אני מוכן להישבע כי אין לכפר העלוב ביותר על גדות הפרת או הגילוס מה לתיבויש בהשוואה לכפר קוביבה הישראלי. שם, לפחות, אין הממשלה מתימרת להעמיד פנים כאילו בריאות העם היא קודש הקדשים שלה.

שיחוק ילדים

התוצאות, כמובן, הן מחרירות. מי שאין לו כסף לשלם עבור מים או עבור רפואה, משלם בבריאות — ובחיו.

משפחת חדאד היא משפחה תימניה. יש לה ששה בנים. יותר נכון — יש לה חמשה ילדים בקוביבה ואחד בבית החולים למחלות מדבקות. הוא חלה בשיתוק ילדים.

בבית לא היו אפילו מספיק מים לשתות את החדר כראוי, אחרי שהילד הוצא.

שלושה ימים אחרי כך נובק עוד ילד ב־ מחלה האיומה: בנה של משפחה שכנה.

כמה ילדים כאלה עוד צריכים ליפול קרבן עד שמישהו במשרדי הממשלה יחליט כי הגיע הזמן בכל זאת לעשות משהו עבור אנשים שאינם יכולים לשלם לירה וחצי לחודש עבור המים שלהם?

איש אינו יודע.

בינתיים נערמת האשפה בכל פינה, כי אין מי שיבטיח תשלום אפילו לפועל נקיון אחד. המוסדות שהביאו את האנשים הללו והכי ניסו אותם אל תוך המזבלה ששמה קוביבה עשו כבר את שלהם. קשה באמת לדרוש מהם שגם יפנו את הזבל וההריסות.

הם רוצים למוח

לזוועות קוביבה אין סוף. אפשר לכתוב ולספר על „מקרים“ בלי גבול. כל צריך וחדר מכיל בקרבו פרשה שחורה ומכוערת של סבל והשפלה: עולה מרומניה שהמרפאה סירבה לטפל באצבעה המלאה מוגלה, כי לא שילמה את המס ה־ מגיע ממנה; משפחה שעלתה מתורכיה ה־ פוחדת לשתות מן המים שבחבית, מפני ש־ ראו חמור שותה ממנה; ילדה השוכבת ב־ בית־חולים מפני ששמלתה התלקחה מפר־ מים ביער ולא היו מים לכבות את הלה־ בות.

אפילו אלה המתפללים לפצצה שתשים קץ לחייהם פוחדים שמא לא יהיה זה הסוף. הם אינם בטוחים שמישהו יקבור אותם.

כי גם למות דרוש כסף. ולאנשי קוביבה אין אפילו לירה וחצי לחודש.

או שמא יפנו לממשלה שתכסה את הוצאות הקבורה?

זה יהיה בחודאי שיא החוצפה של אנשי קוביבה, שאינם אפילו יודעים למות בשקט, ללא צעקות ותביעות.